

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0110

Zewnętrzny wymiar WPRyb, w tym umowy w sprawie połowów**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie wspólnych reguł stosowania zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa, w tym umów w sprawie połowów (2015/2091(INI))**

(2018/C 058/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011⁽²⁾,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.,
- uwzględniając Porozumienie w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi, zawarte w 1995 r.,
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, przyjęty w październiku 1995 r. oraz powiązane instrumenty i wytyczne,
- uwzględniając pojęcie wrażliwego ekosystemu morskiego, które pojawiło się w trakcie debat Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (ZO ONZ) i które zyskało na znaczeniu w związku z przyjęciem w 2006 r. rezolucji ZO ONZ nr 61/105, oraz uwzględniając fakt, że wrażliwe ekosystemy morskie to obszary, które mogą być narażone na wpływ działalności połowowej,
- uwzględniając opublikowane w 2009 r. naukowe kryteria i wytyczne dla Azorów służące identyfikacji obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym oraz wyznaczeniu reprezentatywnych sieci morskich obszarów chronionych na otwartych wodach oceanicznych i w siedliskach głębinowych w ramach Konwencji o różnorodności biologicznej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa⁽³⁾,
- uwzględniając wnioski z konferencji Komitetu Doradczego ds. Połowów Dalekomorskich, która odbyła się w dniach 16 i 17 września 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 11/2015 z dnia 20 października 2015 r. zatytułowane „Czy Komisja dobrze zarządza umowami o partnerstwie w sprawie połowów?”,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Rozwoju (A8-0052/2016),

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.⁽²⁾ Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 175.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że według raportu Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) z 2014 r. pt. „Stan rybołówstwa i akwakultury na świecie” liczba nadmiernie eksploatowanych stad ciągle wzrastała do 2008 r., choć nieco spadła w 2011 r.;
- B. mając na uwadze, że UE jest jedną z największych potęg w dziedzinie rybołówstwa, od lat stale obecną, i prowadzi działalność na dużą skalę na wszystkich oceanach świata dzięki połączeniu działalności swojej floty, inwestycjom obywateli UE, dwustronnym umowom w sprawie połowów oraz dzięki udziałowi we wszystkich istotnych regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa (RFMO), propagując przy tym stosowanie dobrych praktyk i poszanowanie praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że zrównoważone gospodarowanie światowymi zasobami rybnymi będzie bezwzględnie wymagać podejścia multilateralnego i współpracy międzynarodowej, w tym dwustronnej, oraz że Unia ma do odegrania istotną rolę w zarządzaniu morzami i oceanami w skali światowej, w związku z czym wymiar zewnętrzny WPRyb musi opierać się na ambitnej koncepcji spójnej z wymiarem wewnętrznym WPRyb, tak jak to przewiduje rozporządzenie podstawowe w tej sprawie;
- D. mając na uwadze, że FAO opublikowała niedawno dobrowolne wytyczne na rzecz ochrony zrównoważonego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, w których określono cele dotyczące tego rodzaju rybołówstwa, zwłaszcza w krajach rozwijających się;
- E. mając na uwadze, że UE jest jednym z najważniejszych rynków produktów rybołówstwa (w tym biorąc pod uwagę zarówno ryby odławiane przez floty UE, jak i produkty przywożone do UE) oraz największym importerem takich produktów, gdzie konsumuje się 11 % światowej produkcji ryb pod względem ilości, zaś przywóz do UE obejmuje 24 % produktów rybołówstwa pod względem wartości, chociaż połowy unijne stanowią zaledwie 8 % światowych połowów; mając na uwadze, że UE ma wielki sektor przetwórstwa o ważnym wymiarze społecznym, który należy chronić;
- F. mając na uwadze, że zewnętrzny wymiar nowej WPRyb obejmuje umowy międzynarodowe i połowy na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową, że Konwencja o różnorodności biologicznej i FAO opowiadają się za zidentyfikowaniem odpowiednio obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym oraz wrażliwych ekosystemów morskich oraz że morskie obszary chronione to kluczowe narzędzia z punktu widzenia zarządzania w oparciu o ekosystem, co potwierdzają regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem;
- G. mając na uwadze, że kwoty określone w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa oparto przede wszystkim na połowach historycznych, co spowodowało preferencyjny dostęp krajów rozwiniętych do światowych stad ryb; mając na uwadze, że obecnie należy zastosować kryteria przydziału określone przez RFMO, by wziąć pod uwagę połowy rozwijających się państw nadbrzeżnych, które od pokoleń są uzależnione od zasobów wód sąsiednich, oraz że UE musi nadal uszanować ten fakt;
- H. mając na uwadze, że należy koniecznie dokonać rozróżnienia między północnymi umowami z Norwegią, Islandią i Wyspami Owczymi a umowami w sprawie zrównoważonych połowów (SFPA) z innymi państwami;
- I. mając na uwadze, że UE musi dążyć do tego, aby jej strategię polityczną były spójne z polityką rozwoju zgodnie z art. 208 ust. 1 TFUE, który stanowi, że przy „realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”;
- J. mając na uwadze, że dane dotyczące stad ryb poławianych przez UE na wodach terytorialnych państw trzecich lub przeznaczonych na rynek unijny są niekiedy niewystarczające, jeśli chodzi o stan tych stad oraz całkowitą liczbę ryb odłowionych przez floty lokalne i floty państw trzecich, co utrudnia ocenę poziomu nadwyżki w wielu umowach mieszanych, wymaganą na mocy konwencji ONZ o prawie morza (UNCLOS); mając na uwadze, że należałoby zwiększyć liczbę i przejrzystość takich danych;
- K. mając na uwadze, że UE powinna dołożyć wszelkich starań, aby porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem zawarte z państwami trzecimi przynosiły wzajemne korzyści UE i tym państwom trzecim, w tym lokalnej ludności i sektorom rybołówstwa;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- L. mając na uwadze, że problem piractwa wywołuje negatywne skutki również w regionach, w których prowadzona jest działalność rybacka regulowana dwustronnymi i wielostronnymi umowami w sprawie połowów;
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w rozporządzeniu podstawowym w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) po raz pierwszy zawarto rozdział dotyczący wymiaru zewnętrznego, który obejmuje między innymi minimalne warunki, na jakich zawierane są umowy dwustronne, obowiązek wspierania współpracy między regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem oraz spójność podejmowanych przez nich działań, wyraźne odniesienie do stosowania takich samych norm na wodach i poza wodami UE oraz stwierdzenie, że działania muszą opierać się na najlepszych dostępnych opiniach naukowych;
  2. podkreśla znaczenie zapewnienia spójności między polityką rybołówstwa, polityką ochrony środowiska, polityką handlową i współpracą na rzecz rozwoju;
  3. uznaje znaczenie zachowania i zwiększenia spójności i kompatybilności obowiązujących ram prawnych;
  4. apeluje o większą współpracę między odpowiednimi organami Komisji właściwymi dla rybołówstwa, tj. DG MARE, DG DEVCO i DG TRADE;
  5. podkreśla, że propagowanie przez UE i jej partnerów, z którymi UE ma umowy dwustronne i umowy innego rodzaju, rybołówstwa zrównoważonego pod względem środowiskowym, gospodarczym i społecznym opartego na przejrzystości i uczestnictwie podmiotów pozarządowych, zwłaszcza osób utrzymujących się z rybołówstwa, ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia przyszłości społeczności nadbrzeżnym, środowisku morskemu, dla rozwoju lokalnego przemysłu, tworzenia miejsc pracy w rybołówstwie, przetwórstwie i handlu oraz udziału rybołówstwa w utrzymywaniu bezpieczeństwa żywnościowego;
  6. podkreśla znaczenie wspierania ochrony ekosystemów i zachowania stad powyżej poziomów pozwalających uzyskać maksymalny podtrzymywalny połów, gdyż bardziej obfite zasoby rybne są istotnym warunkiem umożliwiającym rozwijanie się społeczności nadbrzeżnych zajmujących się rybołówstwem w państwach trzecich, zgodnie z dobrowolnymi wytycznymi FAO na rzecz zapewnienia zrównoważonego łodźowego rybołówstwa przybrzeżnego;
  7. podkreśla konieczność wspierania rozwoju społeczności lokalnych, których źródła utrzymania uzależnione są głównie od rybołówstwa i działalności związanej z sektorem rybołówstwa; podkreśla konieczność wspierania środków mających na celu promowanie transferu technologii, fachowej wiedzy, zarządzania zdolnością połowową, partnerstw opartych na porozumieniu zainteresowanych stron oraz innych inwestycji przynoszących korzyści sektorowi rybołówstwa;
  8. przypomina, że normy środowiskowe, które muszą być także stosowane w unijnej zewnętrznej polityce rybołówstwa, obejmują – w odniesieniu do zarządzania rybołówstwem – wdrożenie podejścia opartego na ekosystemie wraz z podejściem ostrożnościowym, aby w miarę możliwości do 2015 r., a najpóźniej do 2020 r., odbudować i zachować wszystkie wyeksploatowane stada powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu;
  9. podkreśla, że wszystkie aspekty zewnętrznego wymiaru WPRyb muszą opierać się na równorzędnych i przynoszących obopólne korzyści relacjach między UE, jej państwami członkowskimi a ich partnerami na całym świecie, bez względu na to, czy są to relacje dwustronne (umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów), czy wielostronne (regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem), w celu wspierania zrównoważonego rozwoju lokalnego sektora rybołówstwa; podkreśla, że taka równorzędność musi także znaleźć odzwierciedlenie w umowach handlowych UE z krajami trzecimi, stosownie do wymogu dotyczącego spójności polityki na rzecz rozwoju;
  10. wzywa Komisję do uwzględnienia w zewnętrznym wymiarze WPRyb regionów najbardziej oddalonych, w tym umów dwustronnych podpisanych z państwami trzecimi, tak by zapewnić, że skorzysta na tym lokalne rybołówstwo w najbardziej oddalonych regionach;
  11. z uznaniem odnotowuje działania, jakie Komitet Doradczy ds. Połowów Dalekomorskich podjął w celu określenia własnego stanowiska w sprawie zewnętrznego wymiaru zrewidowanej WPRyb i jego realizacji, współpracując w tym zakresie z zainteresowanymi podmiotami z państw trzecich;
  12. nalega, aby w swoich działaniach zewnętrznych związanych z rybołówstwem (poławianiu, przetwórstwie i obrocie) UE bezwzględnie upowszechniała swoje najwyższe standardy środowiskowe i społeczne, a także wdrażała rygorystyczne i skuteczne środki kontroli i nadzoru, zapewniając przy tym przejrzystość wszystkich swoich działań, aby zapewnić równe warunki konkurencji na rynku Unii Europejskiej;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

13. uznaje znaczenie zewnętrznego wymiaru WPRyb w tworzeniu miejsc pracy (w UE i poza nią) oraz w dostawach ryb na rynki UE (i w niektórych okolicznościach na rynki lokalne) oraz jako narzędzie, dzięki któremu UE może zapewnić pomoc naukową, techniczną i finansową dla państw trzecich, w szczególności poprzez wspieranie usprawnień w badaniach naukowych, systemach kontroli i nadzoru oraz rozwoju infrastruktury portowej;

14. z zadowoleniem przyjmuje znaczną poprawę sposobu, w jaki UE zarządza zewnętrznym wymiarem WPRyb w ostatnich latach, zarówno w odniesieniu do umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów oraz ich wykonania, w związku z czym na ogół floty UE są jednymi z najbardziej postępowych dalekomorskich flot rybackich w spełnianiu wysokich norm społecznych i środowiskowych; uważa, że UE powinna promować takie normy środowiskowe i społeczne w kontekście międzynarodowym za pośrednictwem RFMO oraz swojej sieci umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów;

15. uznaje, że gdy flota UE przestaje działać na łowiskach, jej uprawnienia do połowów mogą zostać przydzielone innym flotom, których standardy ochrony, zarządzania i zrównoważenia są dużo niższe niż te, które zaleca i których broni UE;

16. jest zdania, że udzielanie wsparcia sektorowego w sektorze rybołówstwa w partnerskich krajach SFPA ma rozstrzygające znaczenie dla zaspokajania ich rosnących potrzeb w zakresie zarządzania rybołówstwem, zdolności do badań naukowych, budowy i utrzymania infrastruktury oraz szkolenia inspektorów rybołówstwa i członków załóg, zwiększenia dostaw ryb i ich dostępności na potrzeby bezpieczeństwa żywnościowego ludności krajów partnerskich SFPA poprzez wspieranie pracy kobiet w sektorze rybołówstwa;

17. dlatego nalega, by lepiej powiązać wsparcie sektorowe udzielane w ramach umowy w sprawie połowów z instrumentami dostępnymi w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, w szczególności Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), oraz by zachować pełną przejrzystość w finansowaniu projektów z dziedziny rybołówstwa i korzystaniu ze wsparcia sektorowego, tak by zapewnić należyte wykorzystanie funduszy unijnych;

18. ponownie podkreśla potrzebę posiadania lepszych informacji naukowych na temat stanu zasobów i danych na temat połowów/nakładów połowowych poza wodami UE, w szczególności na wodach określonych rozwijających się państw nadbrzeżnych, z wykorzystaniem w tym celu środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju;

19. zauważa, że zgodnie z najnowszym sprawozdaniem Trybunału Obrachunkowego dotyczącym umów o partnerstwie w sprawie połowów (FPA) jednym z głównych celów takich umów są połowy wyłącznie nadwyżek zasobów rybnych, co okazało się niezwykle trudne do wykonania w praktyce „z uwagi na brak wiarygodnych informacji na temat stanu stad i działalności połowowej krajowych flot rybackich lub innych flot zagranicznych, którym kraje partnerskie udzieliły dostępu do łowisk”; w związku z tym podkreśla znaczenie wiarygodnych danych naukowych i niezależnych ocen ex post skuteczności umów o partnerstwie w sprawie połowów;

20. domaga się, by UE promowała w ramach umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów oraz współpracy z regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem ujednolicanie warunków dostępu do wód Afryki dla wszystkich zagranicznych flot w celu prowadzenia połowów tuńczyka, małych ryb pelagicznych i gatunków dennych, aby stworzyć sprzyjające warunki dla rybaków pracujących w sposób zrównoważony i odpowiedzialny;

21. apeluje o zwiększenie liczby programów niezależnej obserwacji, które przyczyniają się do monitorowania rybołówstwa oraz gromadzenia danych naukowych;

22. jest przekonany, że zarządzanie rybołówstwem na poziomie regionalnym, w tym programy obserwacyjne, a także systemy inspekcji (w portach i na morzu) i kontroli na szczeblu regionalnym, to jedyny sposób na doprowadzenie do zrównoważonej i równomiernej eksploatacji masowo migrujących stad ryb oraz międzystrefowych i wspólnych zasobów rybnych, zgodnie z wymogami UNCLOS i porozumienia ONZ w sprawie zasobów rybnych;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

23. zauważa, że istnieją ramy prawne zarządzania masowo migrującymi stadami ryb oraz licznymi innymi zasobami na poziomie regionalnym, które są wyznaczane przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa zajmujące się między innymi zasobami tuńczyka, lecz niektóre łowiska znajdują się poza zasięgiem sieci regionalnych organizacji ds. rybołówstwa, i apeluje do Komisji, aby ta podjęła działania, które zapewnią jak najszybsze objęcie wszystkich stosownych łowisk zarządem regionalnych organizacji ds. rybołówstwa;
24. wzywa Komisję do przydzielenia regionalnym organizacjom ds. rybołówstwa (RFMO) większych funduszy, ponieważ mają one do odegrania kluczową rolę w zwalczaniu nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (połowów NNN);
25. wyraża zaniepokojenie faktem, że niektóre pozostałe łowiska, szczególnie te obejmujące wspólne stada, które nie występują na morzach pełnych, nie zostały dotychczas objęte skuteczną działalnością na rzecz współpracy i zarządzania na poziomie regionalnym; uważa, że jest to istotny problem, zwłaszcza w odniesieniu do gatunków małych ryb pelagicznych Afryki Zachodniej, z uwagi na ich strategiczne znaczenie dla bezpieczeństwa żywnościowego, co odnotowano w opinii doradczej Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza ⁽¹⁾;
26. wzywa UE, by wykorzystywała swoje wpływy do zapewnienia, że wszystkie połowy o wymiarze regionalnym będą zarządzane przez RFMO; w szczególności wzywa UE do wywierania większego nacisku na Komitet ds. Rybołówstwa na Środkowym i Wschodnim Atlantyku (CECAF), aby stał się pełnoprawną RFMO posiadającą uprawnienia decyzyjne, a nie regionalnym premium doradczym FAO w zakresie połowów regionalnych;
27. jest przekonany, że ponieważ flota UE ma dostęp do innych sektorów gospodarki rybnej (np. gatunki denne), UE powinna promować działania dotyczące wszystkich sektorów, aby zagwarantować harmonię między flotą przemysłową a flotą tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, co może wymagać stworzenia systemu strefowego umożliwiającego ochronę lokalnego sektora tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
28. apeluje o większą ilość badań oraz ochronę gatunków i siedlisk głębinowych, w szczególności tych szczególnie wrażliwych bądź istotnych dla długofalowego, zrównoważonego rozwoju ekosystemu;
29. zachęca Komisję, by ta promowała wyważony przydział uprawnień do połowów w regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem, uwzględniający wpływ na środowisko i skutki społeczne, potrzeby w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego, jak i ambicje krajów rozwijających się, aby rozwijać własne sektory gospodarki rybnej; zauważa, że jakkolwiek ponowny przydział uprawnień powinien obejmować wszystkie floty, zarówno te zajmujące się połowami dalekomorskimi, jak i floty krajowe, oraz opierać się na odpowiednich kryteriach przydziału opracowanych przez odpowiednie RFMO;
30. z zadowoleniem przyjmuje ujęcie w rozporządzeniu podstawowym wymogu, aby każda flota innego państwa prowadząca działalność w państwie, z którym UE zawarła umowę o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, podlegała podobnym warunkom dostępu sprzyjającym prowadzeniu zrównoważonych połowów, ponieważ jest to istotny środek gwarantujący, że inne floty dalekomorskie działają według tych samych standardów co floty UE, zamiast je podważać; zachęca Komisję do aktywnego egzekwowania tego wymogu;
31. wzywa UE do wykorzystania swojej sieci umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów i negocjacji w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa do zapewnienia, że nasze kraje partnerskie ograniczą dostęp wszystkich dalekomorskich flot do nadwyżek zasobów, jak wymaga tego UNCLOS i WPRyb i jak czyni to UE, oraz do zapewnienia preferencyjnego dostępu flotom stosującym najbardziej przyjazną dla środowiska i społecznie zrównoważoną praktykę w odniesieniu do danego regionu i zasobów;
32. wyraża zaniepokojenie ewentualną przerwą w działalności połowowej w okresie między jednym a drugim protokołem w razie przedłużenia się negocjacji nad nowym protokołem; zwraca się do Komisji o zagwarantowanie bezpieczeństwa prawnego i ekonomicznego podmiotom prowadzącym działalność połowową przez zapewnienie ciągłości połowów w okresie między jednym a drugim protokołem;

⁽¹⁾ Opinia doradcza Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza z dnia 2 kwietnia 2015 r., wydana w odpowiedzi na wniosek złożony przez Subregionalną Komisję Rybołówstwa (SRFC): https://www.itlos.org/fileadmin/itlos/documents/cases/case_no.21/advisory_opinion/C21_AdvOp_02.04.pdf

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

33. uznaje znaczenie ustanowienia wspólnie z krajami rozwijającymi się szerszych ram, które będą obejmowały nie tylko rybołówstwo, lecz także poprzedzające i dalsze ogniwa łańcucha dostaw;
34. zachęca UE, by unikała negocjacji umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów z krajami, które akceptują korupcję;
35. uznaje znaczenie ustanowienia wspólnie z krajami rozwijającymi się szerszych ram, które zintegrują rybołówstwo z innymi dziedzinami związanymi z rozwojem;
36. podkreśla znaczenie uznania licencji połowowych za pośrednictwem kanałów dyplomatycznych;
37. uznaje znaczenie, jakie dla krajów rozwijających się ma rybołówstwo, zwłaszcza tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne, ze względu na jego wkład w bezpieczeństwo żywnościowe, lokalną gospodarkę i zatrudnienie zarówno w przypadku mężczyzn, jak i kobiet, z zastrzeżeniem roli przemysłowej działalności połowowej, która odbywa się w odpowiedzialnych i przejrzystych ramach, w zapewnianiu rozwoju społeczno-gospodarczego obszarów nadmorskich oraz dostawach produktów rybnych;
38. podkreśla, że UE musi przestrzegać swoich zobowiązań w zakresie propagowania środowiskowo i społecznie zrównoważonego rybołówstwa w krajach rozwijających się za pomocą wszystkich strategii politycznych UE mających wpływ na rybołówstwo w krajach rozwijających się (pomoc, handel, rybołówstwo);
39. podkreśla znaczenie, jakie ma włączenie kobiet do całego łańcucha wartości, od finansowania po przetwórstwo produktów rybnych i/lub obrót tymi produktami; uważa, że zwiększenie dostępu kobiet do tej działalności wzmocniłoby ich pozycję w gospodarce i społeczeństwie, co odegrałoby istotną rolę w niwelowaniu różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn; nalega, aby w stosunkach UE z krajami rozwijającymi się poświęcić więcej uwagi priorytetom w dziedzinie równości;
40. podkreśla konieczność promowania lokalnego rozwoju poprzez udzielanie wsparcia sektorowego przez większe uniezależnienie rybołówstwa w krajach partnerskich, w szczególności dzięki wzmocnieniu zrównoważonej akwakultury, rozwojowi i ochronie tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, pogłębieniu wiedzy naukowej o stanie zasobów oraz wzmocnieniu inicjatyw prywatnych podejmowanych przez podmioty lokalne; zwraca się do Unii, aby za pośrednictwem umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów upowszechniała zasady dobrego zarządzania, w szczególności w zakresie gospodarowania wpływami budżetowymi z sektora rybołówstwa i z tytułu rekompensaty finansowej;
41. uważa, że UE powinna zachęcać państwa trzecie, poczynając od tych, z którymi negocjuje umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, do tworzenia ram prawnych umożliwiających podejmowanie przez UE i inne zainteresowane podmioty wspólnych przedsięwzięć w sektorach połowowym, przetwórczym i handlowym; wyraża opinię, że takie ramy prawne to najlepszy sposób na zagwarantowanie, aby wspólne przedsięwzięcia były tworzone i prowadziły działalność zgodnie z wysokimi normami zrównoważoności i przejrzystości promowanymi przez zreformowaną WPRyb, tym samym zapewniając większą stabilność prawa podmiotom unijnym, które wspierają zrównoważony rozwój sektorów gospodarki rybnej w państwach trzecich;
42. podkreśla, że przejrzystość, rozliczalność i udział zainteresowanych stron należy uznać za kluczowe elementy stosunków UE z państwami trzecimi w dziedzinie rybołówstwa;
43. podkreśla, że do WPRyb należy włączyć europejskie inwestycje w sektorach rybołówstwa w państwach trzecich prowadzone pod przykrywką wspólnych przedsięwzięć; podkreśla, że za pośrednictwem umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów UE powinna propagować dialog z krajami partnerskimi w celu ustanowienia ram regulacyjnych, aby zadbać o to, by wspólne przedsięwzięcia w sektorze połowowym, przetwórczym i obrotu podejmowane wraz z partnerami z UE lub z innych państw funkcjonowały w przejrzysty sposób, nie stanowiły konkurencji dla miejscowego sektora rybołówstwa tradycyjnego oraz przyczyniały się do realizacji celów rozwojowych danego państwa;
44. zwraca uwagę na sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego, które podkreśla, że niewystarczające wykorzystanie przyjętych kwot tonażu w niektórych protokołach zawartych w ostatnim czasie skutkuje wysokimi kosztami; wzywa zatem Komisję, aby w miarę możliwości unikała niepotrzebnych kosztów dla budżetu UE w tej dziedzinie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

45. uważa, że Parlament powinien odgrywać bardziej czynną rolę niż przypadająca mu w obecnej procedurze zgody, oraz wzywa do niezwłocznego i pełnego informowania go na wszystkich etapach procedury o zawieraniu umów o partnerstwie w sprawie połowów lub ich odnawianiu w celu zwiększenia przejrzystości i demokratycznej rozliczalności protokołów;

46. uznaje znaczenie zewnętrznego wymiaru WPRyb w tworzeniu miejsc pracy w UE i w naszych krajach partnerskich, m.in. dzięki zatrudnianiu lokalnych marynarzy w kontekście umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów; zachęca, w miarę możliwości, by statki UE wyładowywały połowy do wstępnego przetwarzania w krajach partnerskich; apeluje o włączenie do unijnych przepisów w sprawie rybołówstwa (zwłaszcza konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 188) i do SFPA instrumentów ochrony pracowników i godnych warunków pracy, aby zagwarantować te same warunki pracy, wynagrodzenia, ochrony praw pracowniczych oraz taki sam poziom szkolenia obywateli UE i innych krajów;

47. z dużym zadowoleniem przyjmuje zapisy o przejrzystości zawarte w najnowszym protokole do umowy o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Mauretanią, na mocy którego Mauretania zobowiązała się upubliczniać wszystkie umowy zawierane z państwami lub podmiotami prywatnymi i udostępniające zagranicznym statkom wyłączną strefę ekonomiczną Mauretanii, oraz wzywa, by takie przepisy o przejrzystości ujmowano we wszystkich SFPA;

48. przyjmuje też z zadowoleniem fakt, że w protokole podpisanym z Mauretanią przyznano flocie europejskiej priorytetowy dostęp do zasobów ryb tego państwa występujących w nadmiarze, i zachęca Komisję do propagowania tego przykładu w negocjacjach nad protokołami z innymi państwami trzecimi ze względu na wysokie wymogi w zakresie zrównoważonych połowów, jakie musi spełnić flota unijna;

49. wyraźnie zaleca Komisji, aby ta zadbała o ujęcie podobnych zapisów o przejrzystości w kolejnych protokołach, tym samym znacznie zwiększając przejrzystość informacji na temat całkowitych nakładów połowowych i warunków dostępu do połowów; apeluje o podanie do publicznej wiadomości informacji na temat łącznych połowów statków ze wszystkich flot dopuszczonych do połowów na wodach Mauretanii oraz odnośnych warunków dostępu;

50. wzywa Komisję, aby na forum międzynarodowych organów, w których uczestniczy, zalecała państwom trzecim, aby te upubliczniały również informacje na temat warunków pozostałych umów zawieranych przez nie z innymi państwami lub podmiotami prywatnymi, w tym informacje dotyczące identyfikacji statków upoważnionych do połowów oraz działań i połowów prowadzonych przez te jednostki; podobnie wzywa państwa trzecie, aby zastosowały się do rezolucji RFMO propagujących przejrzystość umów w sprawie połowów;

51. zachęca inne państwa trzecie do rozważenia zaleceń, rezolucji i decyzji regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem promujących przejrzystość umów w sprawie połowów w ramach odpowiednich wyłącznych stref ekonomicznych;

52. uważa, że Komisja powinna jak najszybciej poprawić przejrzystość dzięki utworzeniu bazy danych obejmującej wszystkie umowy prywatne zawierane przez właścicieli statków z UE lub w ich imieniu z lokalnymi lub regionalnymi podmiotami lub organami lub państwami trzecimi i wiążące się z uzyskaniem dostępu do łowisk państw trzecich, która będzie zawierała informacje na temat warunków dostępu do łowisk, dopuszczalnej zdolności połowowej floty, identyfikacji statków i działań podejmowanych w następstwie zawartych umów i która będzie dostępna publicznie, z wyjątkiem części zawierających szczególnie chronione informacje handlowe;

53. zauważa, że właściciele statków podpisują prywatne porozumienia z rządami państw trzecich, które wykraczają poza zakres WPRyb; wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja nie jest systematycznie informowana o takich porozumieniach; wyraża obawę, że może to w pewnych okolicznościach prowadzić do powstania nieuczciwej konkurencji dla lokalnych społeczności zajmujących się rybołówstwem w krajach rozwijających się, jak również dla właścicieli statków z UE prowadzących działalność na podstawie umów dwustronnych;

54. uważa, że statki, które prowadzą połowy na podstawie umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, lecz nie wypełniają swoich zobowiązań, takich jak przekazanie macierystemu państwu członkowskiemu danych wymaganych od nich na podstawie upoważnienia do połowów, powinny podlegać karom przewidzianym w rozporządzeniu o kontroli rybołówstwa i rozporządzeniu ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom, w tym w razie potrzeby karze uchylenia upoważnienia do połowów;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

55. żałuje, że dotychczasowe dane szacunkowe na temat wielkości „zewnętrznej floty” opierają się na niejednorodnych definicjach rodzajów statków, jakie mają być brane pod uwagę, w związku z czym dostępne dane szacunkowe nie są porównywalne, a przez to nie jest możliwe przeanalizowanie wielkości i chronologicznego rozwoju floty, co poważnie ogranicza przejrzystość; zachęca Komisję, by opracowała definicję zewnętrznej floty obejmującej wszystkie statki prowadzące działalność poza wodami UE, zwracając należytą uwagę na istotne cechy charakterystyczne umów północnych, aby możliwe było miarodajne porównywanie danych z różnych okresów;

56. zauważa, że mimo roli odgrywanej przez Generalną Komisję Rybołówstwa Morza Śródziemnego (GFCM), różnice w uregulowaniach stosowanych do flot UE i państw trzecich prowadzących działalność w ramach tych samych połowów są przyczyną poważnych problemów dla rybaków z UE; uważa, że UE musi zintensyfikować wysiłki w basenie Morza Śródziemnego poprzez ściślejszą współpracę z organami lokalnymi, organizacjami regionalnymi, instytucjami naukowymi, ośrodkami monitorowania i klastrami rybołówstwa; w poszczególnych krajach; uważa, że UE ma do odegrania ważną rolę w rozwiązywaniu konfliktów między statkami na Morzu Śródziemnym, i wzywa Komisję do rozważenia możliwości wsparcia i pomocy dla rybaków, którzy są często poddani konfrontacji ze statkami państw trzecich, oraz do nawiązania ściślejszej współpracy z krajami położonymi na południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego;

57. z zadowoleniem przyjmuje fakt niedawnego upublicznienia nazw statków pływających pod banderą UE, którym udzielono upoważnień do połowów poza wodami UE, nalegając, aby Komisja systematycznie upubliczniała takie informacje, a także informacje na temat działań i połowów prowadzonych przez te statki;

58. zauważa, że przejrzystość jest warunkiem wstępnym konsultacji i świadomego uczestnictwa podmiotów związanych z rybołówstwem, zwłaszcza osób, które utrzymują się z rybołówstwa; jest zdania, że takie konsultacje i uczestnictwo powinny być wspierane w ramach umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, w tym negocjacji umów i protokołów, a także ich wdrażania, przydziału i wykorzystania wsparcia sektorowego, działań podejmowanych w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem oraz wdrażania projektów dotyczących współpracy na rzecz rozwoju;

59. zauważa, że rozporządzenie podstawowe zawiera przepis, zgodnie z którym statki, które opuściły rejestr floty rybackiej UE, a następnie do niego powracają, są objęte obowiązkiem podania informacji na temat działalności prowadzonej przez nie przed powrotem do rejestru; uważa, że wymóg ten powinien zostać rozszerzony o obowiązek przekazania Komisji i podania do bazy danych rejestru floty rybackiej UE pełnej historii rejestracji statku pod poszczególnymi banderami, zanim statek ten zostanie ponownie ujęty w rejestrze;

60. docenia wysiłki UE na rzecz zwalczania połowów NNN, które stanowią zagrożenie dla zasobów rybnych i nieuczciwą konkurencję dla legalnie działających rybaków; uznaje wkład rozporządzenia w sprawie połowów NNN w propagowanie zrównoważonego rybołówstwa na świecie; uważa, że ze względu na kluczową rolę jako światowego lidera rynku ryb UE jest w stanie zapewnić wsparcie innym państwom, w tym krajów, z którymi zawarła umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, oraz podmiotów międzynarodowych w celu zapewnienia wspólnego podejścia i skutecznego światowego systemu służącego zwalczaniu połowów NNN;

61. wspiera rozwój unikatowego międzynarodowego systemu rejestracji wszystkich statków żeglujących na wodach międzynarodowych;

62. podkreśla, że rozporządzenie w sprawie połowów NNN należy stosować rygorystycznie, obiektywnie oraz w sposób przejrzysty, niedyskryminujący i zharmonizowany, żeby wspierać równe szanse dla flot i krajów, oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie, by działały tak samo; ponadto uważa, że dla zapewnienia powodzenia w stosowaniu rozporządzenia nie może ono być wykorzystywane na doraźne potrzeby polityki handlowej UE lub do nieuczciwego zwiększania konkurencyjności przez unijne podmioty połowowe;

63. wzywa Komisję do zbadania możliwości ujęcia w rozporządzeniu w sprawie połowów NNN kwestii dotyczących warunków pracy;

64. podkreśla, że umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów powinny również zapewnić pełną identyfikowalność produktów rybołówstwa morskiego;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

65. uważa, że dwustronne i wielostronne porozumienia handlowe wynegocjowane przez UE powinny upowszechniać w objętych nimi państwach trzecich uwarunkowywanie produkcji w sektorze gospodarki rybnej zrównoważeniem środowiskowym i sprawiedliwością społeczną poprzez stosowanie odpowiednich ograniczeń ilościowych i jakościowych w dostępie do rynku UE, aby nie osłabiać postępów w walce z połowami NNN osiąganymi dzięki temu rozporządzeniu; uważa ponadto, że wszystkie produkty rybołówstwa i produkty pochodne wprowadzane na rynek europejski powinny spełniać te warunki oraz że należy uniemożliwić wprowadzanie na rynek europejski wszelkich produktów rybołówstwa lub produktów pochodnych niespełniających tych warunków lub wymogów z zakresu ochrony konsumenta;
66. uważa, że warunki gospodarcze, społeczne i środowiskowe towarzyszące gromadzeniu i przetwórstwu ryb powinny być dla konsumentów jasne;
67. sugeruje, że zapisy dwustronnych i wielostronnych porozumień handlowych powinny wyraźnie odwoływać się do rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom, w tym do zawartych w nim norm; radzi Komisji, aby zaproponowała przerwanie stosunków handlowych z państwami trzecimi, o których mowa w art. 31 tego rozporządzenia;
68. wzywa Komisję, by wprowadziła do rozporządzenia w sprawie połowów NNN system podobny do zintegrowanego skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego (TRACES), aby móc sprawdzać i porównywać dane dotyczące świadectw połowowych i statków lub określać minimalny odsetek kontroli importowanych produktów przetworzonych;
69. uważa za istotne, aby przedstawić szczegółowe wytyczne dla wysiłków krajów objętych procedurą żółtej lub czerwonej kartki, a także monitorować te wysiłki;
70. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie w ramach operacji „Atalanta” statków rybackich jako statków zagrożonych i wzywa do dalszego wspierania i ochrony działalności floty UE;
71. uważa, że negocjacje w systemie ONZ w sprawie nowego systemu międzynarodowego zarządzania oceanami na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową muszą mieć na celu wypracowanie systemu, który umożliwi badanie i sprawiedliwe, zrównoważone i ostrożne korzystanie z zasobów międzynarodowych wód oceanicznych, w tym ciągłość prac nad zidentyfikowaniem obszarów morskich istotnych pod względem ekologicznym lub biologicznym w celu wdrożenia spójnej sieci chronionych obszarów morskich;
72. przypomina, że Komisja jako strażniczka Traktatów ma obowiązek dopilnowania, by państwa członkowskie wypełniały swoje zobowiązania w zakresie należytej staranności w odniesieniu do działalności zewnętrznej swoich obywateli i flot, a także wzywa, by UE uwzględniła opinię doradcą Międzynarodowego Trybunału Prawa Morza, który określił UE jako państwo bandery w kontekście umów dwustronnych;
73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-